

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของโลกในทศวรรษนี้ยังคงอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะสำหรับภูมิภาคเอเชียคาดว่าจะมีอัตราการเจริญเติบโตที่น่าจะสูงกว่าภูมิภาคอื่นของโลก เพราะเป็นศูนย์กลางการลงทุน และการค้าของโลกสำหรับประเทศไทยก็จะได้ประโยชน์จากการเปิดประเทศของกลุ่มอินโดจีน เพราะจะเป็นประตูสู่อินโดจีนถึงแม้ว่าภาพการท่องเที่ยวในอนาคตของไทยจะดูสดใสก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีคู่แข่งในทางตรงกันข้ามการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียน จะเป็นไปได้ อย่างรุนแรงโดยเฉพาะประเทศมาเลเซีย และสาธารณรัฐอินโดนีเซียได้ปรับนโยบายทั้งในระดับมหภาค และระดับอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุน และเปิดให้มีการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้น รวมทั้งขจัดความล่าช้าต่างๆของระเบียบพิธีการเข้าเมือง ซึ่งในประเทศสิงคโปร์ก็ได้วางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้งบประมาณจำนวนมาก ในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง และธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม หรือธุรกิจสนับสนุนต่างๆการใช้บริการของนักท่องเที่ยวย่อมรวมถึงการผลิตสินค้าที่นักท่องเที่ยวซื้อก็จะต้องมีการลงทุน ซึ่งผลประโยชน์จะตกอยู่ในประเทศและจะช่วยให้เกิดงานอาชีพอีกหลายแขนง เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ทางด้านสังคมการท่องเที่ยวหมายถึงการพักผ่อน คลาย ความตึงเครียด พร้อมกับการได้รับความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไป อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงถือว่าเป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปเงินตรา ซึ่งจะมีส่วนช่วยสร้างเสถียรภาพให้กับดุลการชำระเงินได้ เป็นอย่างมาก นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทช่วยกระตุ้นให้มีการนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวาง ที่ผู้อยู่ในท้องถิ่นได้เก็บมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขาย เป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว

สรุปได้ว่าบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจสังคมและการเมือง ธุรกิจการท่องเที่ยวจึงถือว่าเป็นธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจหลายด้าน โดยเป็นธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจร้านค้าของที่ระลึก และธุรกิจอื่นๆ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเหล่านี้ มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอยู่ตลอดเวลา

ตราบเท่าที่ยังมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว และเป็นธุรกิจที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ในฐานะผู้เป็นคนกลางติดต่อประสานงานระหว่างธุรกิจต่างๆ เหล่านี้กับนักท่องเที่ยว ดังนั้นการศึกษาถึงธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภทเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ประเทศไทยอาศัยการท่องเที่ยวเป็นกลยุทธิ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ ประเทศไทยประสบความสำเร็จทางการตลาดอย่างงดงาม จนเป็นที่รู้จักในฐานะ “สยามเมืองยิ้ม” และกลายเป็นสถานที่พักผ่อนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของโลก ความสำเร็จของการท่องเที่ยวไทยทำให้ประเทศข้างเคียงในกลุ่มอาเซียนเริ่มรณรงค์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเช่นเดียวกัน การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นทำให้ต้องมาทบทวนว่า การท่องเที่ยวไทยมีศักยภาพแค่ไหนมีข้อได้เปรียบประเทศอื่นในด้านใดบ้าง ในขณะที่เดียวกันก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ เช่น ประเทศไทยพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมุ่งแต่การเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวมากกว่าคุณภาพ การใช้ธรรมชาติและวัฒนธรรมเป็นจุดขาย นักท่องเที่ยวก็เริ่มถูกต่อต้านอย่างรุนแรงผลประโยชน์ที่ได้จากการท่องเที่ยวมิได้กระจายไปอย่างเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะระหว่างธุรกิจขนาดใหญ่กับขนาดเล็ก คนในท้องถิ่นไม่ได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์จากการส่งเสริมการท่องเที่ยว และบางครั้งกลับต้องเป็นฝ่ายรับภาระผลเสียจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวอีกด้วย และหากจะเทียบกับประเทศที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเป็นอันดับแรกของโลก เช่น ฝรั่งเศส อิตาลี และสเปน

ดังนั้นการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่สามารถนำ เงินตราต่างประเทศโดยไม่ต้องพึ่งพาการนำเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบจากต่างประเทศ การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การค้า การลงทุน การพัฒนา การกระจายรายได้ การอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมของประเทศ การท่องเที่ยวคิดเป็นประมาณร้อยละ 9.62 ของ GDP ของประเทศไทยการท่องเที่ยวนับเป็นอุตสาหกรรมที่เป็นรากฐานสำคัญ ทางเศรษฐกิจของสังคมไทยในปัจจุบัน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อการจ้างงาน โดยในหมวดของโรงแรมและภัตตาคารเมื่อปีพ.ศ.2553 มีการจ้างงาน 2.65 ล้านคน หมวดการขนส่ง คมนาคมและคลังสินค้า มีการจ้างงาน 1.11 ล้านคน¹ ด้วยเหตุนี้ประเทศต่างๆจึงเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวว่ามีส่วนช่วยในการกระตุ้นเศรษฐกิจ และในภาวะที่เศรษฐกิจของโลกประสบปัญหาทางเศรษฐกิจหลายประเทศก็ได้มีการนำเรื่องการท่องเที่ยวมาเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ เช่น ประเทศญี่ปุ่นมีการยกเว้นการขอวีซ่าเพื่อส่งเสริมให้คนเข้าไปเที่ยวในประเทศของตนให้มากยิ่งขึ้น เป็นต้น

¹ เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2557). แนวทางการปฏิรูปการท่องเที่ยวประเทศไทย. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก www.tatreviewmagazine.com [2559, 04 ธันวาคม].

โดยความสำคัญของธุรกิจนำเที่ยวที่มีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กรณี คือ

(1) ก่อให้เกิดรายได้ในรูปของเงินตราต่างประเทศ การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมบริการ และเป็นแหล่งสำคัญของการนำเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศ โดยในปีพ.ศ. 2545 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถส่งเสริมการเจริญเติบโตให้แก่เศรษฐกิจโลกเป็นมูลค่าประมาณ 3,300 พันล้านดอลลาร์สหรัฐของผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP)

(2) เกิดการจ้างแรงงานสร้างอาชีพ โดยในปีพ.ศ. 2545 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างงานจำนวนประมาณ 200 ล้านตำแหน่งทั่วโลกสำหรับการจ้างงานในปีพ.ศ. 2545 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยในการสร้างงานให้แก่ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอัตราร้อยละ 7.3 ของการจ้างงานโดยรวม หรือจำนวน 1 คน ต่อ 13.7 งาน ทั้งนี้คาดว่าในปี 2555 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะมีส่วนช่วยในการจ้างงานในอัตราร้อยละ 7.6 ในจำนวนงาน 23 ล้านตำแหน่ง ซึ่งโดยเฉลี่ยจะมีอัตราส่งเสริมการจ้างงานร้อยละ 2.9 ต่อปี ระหว่างปีพ.ศ. 2545-2555 และเมื่อพิจารณาถึงแนวโน้มการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในช่วงทศวรรษหน้า คาดว่าส่วนแบ่งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ใน GDP และการสร้างงานจะเพิ่มขึ้นในประเทศอาเซียนทั้งหกประเทศ ยกเว้นประเทศไทย ซึ่งจะคงเดิมที่อัตราร้อยละ 12 และร้อยละ 9.4 ตามลำดับที่มา

การท่องเที่ยวถือเป็นแหล่งรายได้หลักของประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย มีธรรมชาติที่สวยงามทั้งป่าเขา และทะเล รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวด้านบันเทิงที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้มาเที่ยวประเทศไทยได้ ในอดีตนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากทวีปยุโรป สหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่น แต่ในช่วงที่ผ่านมาจำนวนนักท่องเที่ยวจากสาธารณรัฐประชาชนจีนได้เพิ่มมากขึ้นเกือบจะเป็น 10 เท่า เนื่องจากปัจจัยหลายอย่างการเติบโตทางเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาชนจีน และความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทย ทำให้เป็นที่หมายหลักของนักท่องเที่ยวชาวจีน แต่สิ่งที่ตามมาคือความเสื่อมโทรมของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมอันเกิดจากการหลั่งไหลเข้าไปของนักท่องเที่ยวโดยปราศจากการควบคุมกำกับดูแลอย่างเหมาะสม ด้วยเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย จึงต้องมีข้อบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังจึงมีการลงโทษผู้กระทำผิดโดยไม่ละเว้น เพื่อกำจัดผู้ประกอบการและมัคคุเทศก์ที่กระทำผิดออกไป และต้องส่งเสริมบริษัทธุรกิจท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่มีคุณภาพให้บริการที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของวงการท่องเที่ยวเพื่อสร้างแรงจูงใจในการพัฒนา โดยต้องมีหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว และสมาคม

องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เข้ามาสร้างแนวทางการแก้ไขด้านธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย โดยจะต้องจับมือกันในการปราบปรามและกวาดล้างไกด์เถื่อนและบริษัททัวร์ต่างๆ ที่ทำลายการท่องเที่ยวของไทยให้หมดไปด้วยแนวทางมาตรการทางกฎหมาย

อาจมองได้ว่าธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์เป็นธุรกิจที่ช่วยสนับสนุนฐานะทางการเงินและฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งเป็นการกระจายรายได้ การสร้างงานสร้างอาชีพ เป็นต้น จึงเป็นการสมควรที่จะนำธุรกิจนำเที่ยวมาทำการศึกษาดูถึงสภาพปัญหาในการควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์เพื่อประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน ทั้งนี้ด้วยเหตุที่ว่าทั้งภาครัฐและภาคเอกชนย่อมมีบทบาทและหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อธุรกิจนำเที่ยวร่วมกัน กล่าวคือต้องให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน พึงพาอาศัยกัน เพื่อวางรากฐานในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาดังกล่าว และเพื่อควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์ให้สามารถดำเนินธุรกิจไปอย่างราบรื่น

เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์มีจำนวนมาก ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์บางรายไม่มีความสำนึกในหน้าที่ มุ่งแสวงหาแต่ผลประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวหรือผู้บริโภค การเอาเปรียบของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์ความไม่เป็นธรรมที่นักท่องเที่ยวได้รับ ปัญหาความเดือดร้อนและความเสียหายในการที่ผู้บริโภคได้รับอาจเกิดปัญหา เช่น ไม่ได้บริการที่ที่เหมาะสม การบริการที่ล่าช้า หรือมีเหตุขัดข้องเกิดขึ้น ซึ่งไม่ได้เกิดจากตัวผู้บริโภคเอง แต่ที่สำคัญคือความไม่รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบริการ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และความรู้หรือเข้าใจผิดในสาระสำคัญที่เกี่ยวกับตัวผู้ให้บริการ ซึ่งอาจมาจากการกระทำของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์อาจจะมีเจตนาจงใจปกปิดข้อเท็จจริงบางอย่าง เพื่อไม่ให้ผู้บริโภคได้รับรู้ เพราะถ้ามีผู้บริโภคก็อาจจะไม่เลือกใช้บริการจากตน บางรายก็อาศัยอาชีพนี้ประกอบอาชีพตามธรรมเนียมกับนักท่องเที่ยวโดยนักท่องเที่ยวไม่สามารถจะหาผู้ใดมาชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นได้ อาจทำให้นักท่องเที่ยวซึ่งเป็นผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดมาตรฐานในเรื่องการควบคุมองค์กรที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

จากปัญหาดังกล่าวรัฐได้มองเห็นถึงปัญหาความเดือดร้อนและความเสียหายที่นักท่องเที่ยวหรือผู้ใช้บริการการท่องเที่ยว ซึ่งเห็นได้จากการที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี และสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งทำหน้าที่รัฐสภาออกเป็นพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 ได้กำหนดให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทำหน้าที่ส่งเสริมและควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยว และ

มัครุเทศก์ให้เป็นระเบียบและได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อประโยชน์ของบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศต่อไป ถึงแม้ประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัครุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 ที่มีผลใช้บังคับอยู่ก็ตาม แต่ในปัจจุบันก็ยังมีกรรือเรียนดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการบังคับใช้กฎหมายยังไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัครุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 จึงเห็นได้ว่าควรที่จะต้องศึกษาเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในด้านการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัครุเทศก์ ว่ากฎหมายได้ให้ความคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ได้รับความเดือดร้อนจากผู้ประกอบการธุรกิจมัครุเทศก์อย่างไร เพราะนักท่องเที่ยวถือเป็นผู้บริโภคสินค้าและบริการในกรณีที่มีข้อพิพาทกับผู้ประกอบการธุรกิจมัครุเทศก์ เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความหมาย ความสำคัญ และแนวคิดที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัครุเทศก์
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัครุเทศก์
3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัครุเทศก์ของประเทศไทย
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัครุเทศก์ของประเทศไทยเพื่อนำไปปฏิบัติให้ถูกต้อง

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจากการซื้อบริการจากผู้ประกอบการธุรกิจมัครุเทศก์ คือพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัครุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2556 แต่ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาลูกเกี่ยวกับการควบคุมผู้ประกอบการอาชีพมัครุเทศก์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันที่ผู้ประกอบการอาชีพมัครุเทศก์บางรายไม่มีความสำนึกในหน้าที่มุ่งแสวงหาแต่ผลประโยชน์แต่เพียงฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวหรือผู้บริโภค

การเอารัดเอาเปรียบของผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ คือปัญหาความเดือดร้อน และความเสียหายที่นักท่องเที่ยวหรือผู้ใช้บริการการท่องเที่ยวจากการกระทำของผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ ส่งผลให้นักท่องเที่ยวหรือผู้บริโภคไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการกระทำดังกล่าว จึงต้องมีการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ การควบคุมการปฏิบัติหน้าที่เพื่อที่จะทำให้ผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายในการทำความผิดและเป็นผลดีให้นักท่องเที่ยวได้รับการคุ้มครองสิทธิของตนได้อย่างมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัคคุเทศก์ ในเรื่องของการควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ และมาตรการลงโทษของผู้ประกอบธุรกิจของมัคคุเทศก์ ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2556 โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศในเรื่องเดียวกัน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิธีการศึกษาจะใช้วิธีการค้นคว้าทางเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาค้นคว้าซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย คำพิพากษาของศาล วิทยานิพนธ์ บทความวิชาการ วิเคราะห์ข้อมูลจากตำรา เอกสารจากอินเทอร์เน็ต และเอกสารอื่นๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลความสัมพันธ์กับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัคคุเทศก์ในประเทศไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงความหมาย ความสำคัญ และแนวคิดที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัคคุเทศก์
2. เพื่อให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัคคุเทศก์

3. เพื่อให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัลติเทรคท์ของประเทศไทย

4. เพื่อให้ทราบถึงข้อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจมัลติเทรคท์ของประเทศไทยเพื่อนำไปปฏิบัติให้ถูกต้อง

1.7 นิยามศัพท์

“ธุรกิจนำเที่ยว”² หมายความว่า ธุรกิจที่เกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีการบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัลติเทรคท์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“นักท่องเที่ยว”³ หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาหาความรู้ ความบันเทิง หรืออื่นใด

“มัลติเทรคท์”⁴ หมายความว่า ผู้ให้บริการเป็นปกติธุระในการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ โดยให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ต่างๆแก่นักท่องเที่ยว

“ผู้นำเที่ยว”⁵ หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการดูแลและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ

“ค่าบริการ”⁶ หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่างๆที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สำหรับการจัดการให้บริการ หรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหาร หรือการอื่นใด

“ผู้บริโภค”⁷ หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับการบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้า หรือรับบริการ และหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับการบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยมิชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม

² พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลติเทรคท์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

³ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลติเทรคท์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลติเทรคท์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁵ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลติเทรคท์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁶ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลติเทรคท์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

“ผู้ประกอบการธุรกิจ”⁸ หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณา

⁷ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค โทศ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2556.

⁸ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค โทศ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2556.